

Искалъ бихъ съ сърцето си да гръмна:
Никакви юзди, нито застой! . .
Намъ животътъ ни започна въ тъмно,
а сега
ни заслѣпява той.

Не ли той, като момиче русо,
идва съ ласки да ни приласкай? . . .
Ние често минуса отъ плюса
да ги различимъ
не можемъ май.

Вий ми се главата, и навѣрно
затова съмъ тѣй опияненъ,
че нареждаме съ дѣсница черна
новия си домъ недостроенъ.

Менъ самия туй ме огорчава,
че сърцето е съ ума въ война.
Както искашъ ти ме обвинявай,
но азъ нѣмамъ
никаква вина. . .